

Met humor...

*Humor lost geen problemen op
maar helpt ons er overheen komen.*

J. Valckenaere

*Een mens zonder zin voor humor
rijdt met een wagen zonder vering.
Hij voelt elke steen op de weg.*

Anoniem

Humor geeft energie aan een volk op het moment dat het geen ander verdedigingsmiddel heeft. Zo hadden de Joden er bijvoorbeeld plezier in om het verhaal te vertellen van de oude man met de hoge hoed en de gebedsriem die zich aanmeldde op een plaatselijke post van de Gestapo. Hij hield een advertentie in de hand waarin jonge, gezonde ariërs (blanke niet-Joden) werden opgeroepen om dienstbaarheid te beloven aan de Führer. “Wat kom jij hier doen?” vroeg de commandant aan de oude jood. “Ik reageer op de advertentie”, zei de oude man. “Wat zeg je?” vroeg de commandant ongelovig. “Dat is toch bespottelijk. Je bent helemaal niet jong”. “Nee”, antwoordde de oude man. “Ik ben drieënzeventig”. “En je bent beslist geen ariër”. “Nee”, antwoordde de oude man, “ik ben joods - van beide zijden”. “En kennelijk ben je niet van plan je voor de Führer te engageren”. “Nee”, zei de oude man. “Ik wil geen vinger voor die kerel uitsteken”. “Waarom ben je dan naar hier gekomen?” vroeg de commandant boos. “Wel, ik wilde gewoon komen zeggen dat u niet op mij moet rekenen”, antwoordde de oude man.

Humor geeft een volk waardigheid in situaties waardoor het vernederd wordt. Lachen bevrijdt ons van de last van het alledaagse. Humor leert ons dat geen enkele vorm van dwang een onbrekbare geest kan breken. En op een dag zal die oude man, die ergens in onze gedachten verborgen is, de patroonheilige worden van ons eigen zwijgzame, lachende verzet tegen systemen die ons verwerpen maar die ten onder gaan aan onze minachting. Bezwijk niet voor wat jou kleineert. Leer ermee lachen en verzwak zijn macht over jou.

Joan Chittister (‘Vreugdegezangen’)

Vrijwilligersschakel 54

Jaargang 9: mei – juni 2010

Mei

De zon warmt alle harten op
En ook de regen blust oude pijnen.
Iedereen gelooft in een nieuw begin
Met nieuwe kansen voor alle mensen.
De maand van Maria vangt iedereen op
Als een moeder:
Met kleine woordjes van troost,
Met een aai over je wang,
Met een kus op de plek waar het pijn doet.
Vogels vliegen met dromen boven je hoofd.

Juni

De zon schijnt langer dan ooit.
Het blijft licht tot de slaap je overmant.
Geuren prikkelen je hersenen:
rozen en barbecue,
geluk en vriendschap.
Je wilt buiten zijn en dromen
van warmte en begrip,
van altijd en voorgoed.
Je hart staat wagenwijd open.
je drinkt het leven met volle teugen.

Kolet Janssen (Het jaar van de glimlach – 12 warme gedachten)

Vrijwilligerswerking VZW Werken Glorieux
Coördinator Zr. Emilienne Van Puyenbroeck
Glorieuxlaan 55, 9600 Ronse
Tel. 055/23 30 33
E-mail: evpuyenbroeck@gmail.com

Zeg het ze... voordat het te laat is...

Op een dag vroeg een lerares aan haar leerlingen de namen van alle klasgenoten op een papier te schrijven en naast de naam enige ruimte te laten. Daarna zei ze tegen deze leerlingen dat ze het beste wat ze over deze klasgenoten zouden kunnen vertellen achter de naam moesten schrijven en dat ze achter iedere naam iets moesten schrijven. De opdracht duurde het gehele lesuur. En aan het einde van de les moest de opdracht ingeleverd worden bij de lerares.

In het weekeinde nam de lerares van iedere leerling een blad en schreef per leerling al deze positieve en opbouwende opmerkingen op zijn of haar blad. Op maandag gaf ze tijdens haar les aan deze klas aan alle leerlingen hun lijst. Na slechts korte tijd begon iedereen te lezen en te lachen. 'Is dat echt zo?' kon je horen fluisteren, 'Ik wist niet dat ik voor iemand anders waarde had!' en 'Ik wist niet dat anderen mij zo leuk vinden', waren de over het algemeen gehoorde commentaren.

Na enige tijd werd er over deze lijsten niet meer gesproken. Ook wist de leerkracht niet of de leerlingen onderling of met hun ouders hierover gesproken hadden, maar dat was ook niet het belangrijkste. Die oefening had zijn effect gehad. De leerlingen waren gelukkig met zichzelf en met de anderen.

Enkele jaren later was een van haar leerlingen omgekomen in een oorlogsgebied en de lerares werd uitgenodigd voor de begrafenis en ze ging. De kerk was overvol met vele vrienden. Een voor een gingen de mensen die van hem gehouden hadden of hem gekend hadden bij zijn graf voorbij en bewezen hem zijn laatste eer.

De lerares ging als een van de laatste naar zijn graf en bad voor hem. Nadat zij daarmee klaar was vroeg een collega soldaat van Mark aan haar: 'Bent u Marks wiskundelerares?' Zij knikte bedroefd en zei zachtjes: 'ja'. Toen zei hij: 'Mark heeft zeer vaak over u gesproken'.

Na de begrafenis was er gelegenheid tot condoleren en de meeste van Marks vroegere klasgenoten, ook aanwezig, waren bij elkaar gaan zitten. Marks ouders waren blij haar te zien en spraken haar aan. 'We willen u iets laten zien', zei Marks vader en haalde een portefeuille uit zijn broekzak. 'Dit vonden we toen we door Marks spullen gingen kijken nadat hij gesneuveld was en we dachten dat u het zou herkennen'.

Uit de portefeuille trok hij een sterk verouderd, veelgebruikt, bij elkaar geplakt blad, welke duidelijk zichtbaar vaak opgevouwen en weer dichtgevouwen was. De lerares wist zonder verder te kijken dat dit het blad was waarop alle goede, opbeurende en positieve dingen stonden die zijn medeklasgenoten opgeschreven hadden en zij bijeen geschreven had.

'Wij willen u hiervoor zeer bedanken, dat u dit gedaan heeft', zei Marks moeder. 'Zoals u kunt zien heeft Mark dit enorm gewaardeerd.'

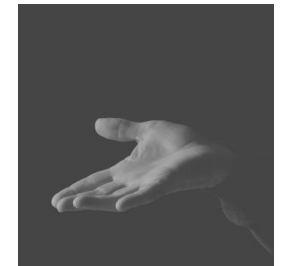
Hierna verzamelden alle voormalige leerlingen rondom de lerares. Charlie lachte een beetje en bekende: 'Ik heb mijn lijst ook nog. Deze ligt in de bovenste lade van mijn bureau'. Heleen, de vrouw van Joost, zei: 'Joost heeft me gevraagd of ik uw lijst in ons trouwalbum wilde plakken'. Ik heb mijn lijst ook nog zei Marylin. 'Ik heb hem in mijn dagboek geplakt'.

Toen deed Vicky, een van de andere leerlingen, haar handtas open en haalde haar agenda hieruit en toonde haar lijst aan de anderen. Helemaal bijeen geplakt en duidelijk veel gebruikt. 'Ik neem hem overal mee naar toe' zei Vicky en voegde er aan toe 'Volgens mij heeft iedereen die lijst nog, en onder handbereik'.

De lerares was totaal ontroerd, zo dat ze begon te huilen en moest gaan zitten. Ze hilde om Mark en al deze vrienden die hij nooit meer zou zien.

In het samenzijn met onze medemensen vergeten wij vaak, dat ieder leven eens eindigt en dat we niet weten wanneer dit zal zijn. Daarom is het zo belangrijk dat we de mensen die we liefhebben, die ons dierbaar zijn, zeggen dat ze speciaal, bijzonder en belangrijk zijn. Zeg het ze voordat het te laat is.

Waarom vrijwilligerswerk?

In een wereld waar alles rond presteren en geld draait; waar gejaagdheid en stress schering en inslag zijn; waar druk, druk, druk het paswoord is... vind ik het een LUXE om tijd te maken voor mensen om me heen.

Voor mij is vrijwilligster zijn, tijd nemen zonder zich te moeten bekommeren om het uur, om geld of prestige. Er gewoon zijn voor iemand, een helpende hand of gewoon een glimlach en een schouderklopje. Het kan mij en mijn medemens zo'n deugd doen!

Er was nog ruimte in mijn leven die ik nuttig en liefst sociaal wou invullen, en die heb ik als vrijwilligster gevonden. Het is een verrijking van mijn leven. Zelfs al geef ik veel, ik krijg nog véél meer terug. Het brengt me tevredenheid, voldoening en gemoedsrust, een zinvolle invulling van mijn dagen.

Ik hoop dat God me toelaat het nog vele jaren te mogen verder doen.

Marie-Claire